

Pastirček.

— In razplamtele so se iskre,
in plamen je vzkipe od tal,
in dim modrikasti se dvignil
s poljane širne pod nebó:
Tako iz srca pod oblačke
sanjava misel dviga se...

Pastirček bled ob ognju živem
podprl z rokó je glavo trudno,
in za modrikastim je dimom
oko mu zrlo do višin.

„Kam dvigaš se tako počasi,
dim lepi, dim modrikasti?
Ah, morda greš mi radosten
k planini resnotihi v vas?
Ah, morda speješ do meglic,
ki s krilci ti srebrnimi
z višine namigavajo? —

Dim lepi, dim modrikasti,
ko boš priplaval do meglic,
pa bodo te povpraševale:
Kaj je pastirček bled tako? —
A ti pa reci jim samo,
da prosi jih pastirček bledi,
naj kmalu, kmalu za goró
zagrnejo s tančico belo
mu solnca radostni obraz! —

In potlej bo s smehljajem mehkim
z višin stopila lahka noč,
in potlej bo pastirček bledi
na njenih prsih skril obraz,
in potlej bo na prsih njenih
potožil solzo žalostno...

In lahka noč vam v jutru bo
vse na planini razodela,
zakaj je snoči njene prsi
zapekla solza žalostna...“

In dim modrikasti se dvigal
je tiho do meglic srebrnih,
za njim pa dolgo, dolgo zrlo
pastirčku rosno je oko...

Cvetko Slavin.

Hiteli sta v daljni kraj...

Zvonijo, zvonijo zvonovi,
ko dviga se dan nad goró,
a v srcu, tu v srcu nemirnem
pa meni tako je težkó...

Na polje tja k pisanim rožam
prihital sem sreče iskat —
pa so mi rekli, da vzela
jo s sabo je moja pomlad...

In v luninem svitu sta tiho
hitela tja v daljni kraj;
a jaz da naj čakam, naj čakam,
če prideta morda nazaj...

Oh, rožam na polju težkó je,
in moje je tožno srcé —
le dajte, zvonovi, zvonite
črez tiho, jesensko polje...

Cvetko Slavin.